

Postoj Komunistické Strany Řecka o budoucnosti Evropy

Referát generální tajemnice Ústředního výboru KS Řecka, Aleky Paporigy přednesený na konferenci hnutí a stran, která se konala dne 3. května 2003 a byla zorganizována hnutím „Akce: Soluň 2003“

Historie učí

Teoretická rozprava o vytvoření „Unie“ započala již na počátku 20. století, ale tato snaha byla přerušena 2. světovou válkou. Od té doby do současnosti, bylo nezvratně potvrzeno, že „Unie“ je společenstvím kapitalistických států, v němž neexistuje ani náznak snahy po zamaskování jejího třídního charakteru. Když při počátečních jednáních projevil zájem o vstup Sovětský Svaz byl ihned z jednání vyloučen právě proto, že tehdejší EHS neuznalo socialistické společenskoekonomické zřízení.

Impuls k vytvoření EHS byl dán s definitivní platností nastolením tzv. **Marshallova planu** v roce 1948, který se vyzdobil podtitulem „plan na znovuvybudování Evropy“.

USA si přály na straně

jedné sjednocenou Evropu, aby tak dokázaly protipůsobit a brzdit socialistický vývoj, ale na straně druhé si byly vědomy, že posilování evropského sjednocení bude znamenat konkurenční faktor jejich vlastním zájmům. Nakonec však zvítězil vojenskotřídní zájem, což znamenalo posílení evropského kapitalismu a vytvoření železné pěsti napřážené proti lidovým hnutím.

Po celou dobu existence Unie, paralelně s postupujícím procesem sjednocování bylo zároveň jasně zřetelné oddalování se jednotlivých států s nestejným rytmem kapitalistického vývoje, rozevírání sociálních nůžek, nerovnoměrné soustředění a shromažďování kapitálu a neobejditelně vždy přítomné vnitřní

antagonismy, rovněž nadvláda zájmů vedoucích silných evropských mocností na úkor ostatních kapitalistických zemí a zároveň vždy znatelný vliv USA.

Americko-britský útok na Irák nezapříčinil rozkol v EU, ani mezi USA a francouzsko-německou osou. Prostě a jednoduše vynesl na povrch rozpory, které již tak jako tak existovaly.

Není prakticky možné, aby antagonismy uvnitř EU, antagonismy mezi evropskými imperialisty a USA někdy vyhasly a přestaly existovat. Mohou snad být vybudovány jakési provizorní účelové mosty přátelství a spolupráce proti společnému nepříteli, tedy lidu, jenž jsou však ihned bourány, jakmile opět antagonismus imperialistických center a boj o novou kořist nabere na aktuálnosti. Dokladem je rozhodnutí Německa, Francie, Belgie a Lucemburska, aby byla přetransformována Evropská Unie v tzv. Unii bezpečnosti a obrany. Ačkoliv prohlašují, že tato bude mít doplňující úlohu vzhledem k NATO, je naprosto zřejmé, že bude zkouškou „odstavení

Soluň 19 - 21 Června

Manifestace zorganizované hnutím <Akce -Solun 2003> s příležitostí Samitu EU, proti EU velkého kapitalu, proti NATO a proti imperialistické válce

od kojné“ vojenského systému USA. Místní srážky lokálních sil o trhy neodkladně přivedou lid na hranici nebezpečí všeobecného konfliktu. Žádná evropská úmluva ani smlouva nemůže zaručit, že bude schopná zabránit válečnému konfliktu v případě, že vnitroeurospé a světové antagonismy se dostanou k samému vyvrcholení. Imperialistický mír není méně bolestný než válečný konflikt sám. V podstatě přijímá válku, jedná se o tzv. mír hřbitova, nebo mír typu Irák, Jugoslávie ad. Evropska konstrukce tedy slučuje tendenci sjednocování a zároveň tendence odlišování se, rozkolu a rozbití.

Válka a imperislistiké superzisky jdou ruku v ruce, a tak EU nemůže uzákonit mír a bezpečnost pro lid.

USA nezanechají světovou nadvládu jen tak lehce, ale i když ji jednoho dne ztratí, na jejich místo se postaví další imperialistická mocnost. Otázkou tedy není, zda zvítězí americký nebo evropský imperialismus, ale jakým způsobem mohou právě lidová hnutí porazit oba dva; jak tato hnutí mohou využít ve svůj prospěch jejich antagonismu.

Mnohopolární svět, jenž verbálně podporují evropští imperialisté, není ničím jiným než spoluexistence a kontroverze mezi rozličnými imperialistickými centry, rozbroje, jenž jsou vedeny

bud' ekonomickými a politickými prostředky a nebo vojensko-válečnými.

Dalším „lektvarem“ evropské politiky je tzv. opozice – mýdlova bublina

V současné době se nám snaží různé ekonomické komise složené ze států členů EU, stejně tak jako různé mezinárodní kapitálová uskupení tvář v tvář bídě, nezaměstnanosti, tvář v tvář problémům, které rodí proces znovuoobnovování kapitalistického systému, najít nějaký způsob, kdy by se podařilo udržet jakousi rovnováhu mezi neslučitelnými silami. Snaží se tedy, aby sloučili neslučitelné. To prakticky znamená, že usilují, aby na jedné straně udržely přijatelnou rychlost propadu reálné kupní síly, aby rozdělovali nezaměstnanost a na straně druhé, aby zadrželi tendenci pádu průměrného kapitálového zisku.

Problematicus je na pořadu dne i v Řecku z důvodu ohlašující se krize, která se znatelně projevuje v statické a nehybnosti v oblasti produkce, v pádu ukazatele produktivity kapitálu, v nehybnosti HDP a v pádu konkurenceschopnosti, ve zvětšování bídy a propadu životní úrovně.

Návrhy, které se ozývají

v Evropě, ale také v Řecku, se samozřejmě nevyvíjejí v rámci novoliberalní politiky. Pohybují se tedy v logice slepé jednosměrky a nemohou otevřít kruh krize.

Všechny návrhy, které přicházejí z tzv. levé tendence sociálních demokratů a nebo tzv. renesanční liberální tendence se nevzdalují hlavnímu a základnímu: tedy osvobození trhu a podpory soukromé kapitalistické produkce se státními zásahy a jakémusi posílení státní produkce. Neopouští však zřízení uvolněných pracovních vztahů na základě tzv. rovnováhy mezi prací stabilní a elastickou.

V případě, že pracující budou chyceni do pastí, kdy uvěří tomu, že je reálné v rámci obecné politiky v čele se středolevou vládou spolupracující s středopravou částí politického spektra, aby byla vytyčena řešení jejich problémů, pak musí nutně počítat se zklamáním, s apatií a jejich asimilací.

Debata na téma vytvoření evropských stran

Rozšíření EU přináší okamžitě a aktuálně na pořad dne debatu, jež programově a plánovitě nastoluje otázku vytvoření evropských politických stran působících v rámci EU, uvnitř i vně evroparlamentu, stran, které budou mít oficiální platnost a působnost,

co by strany, které prosadí třeba mečem a ohněm zájmy kapitálu. Bude se jednat o strany, jejichž opozice bude tzv. medvědí, tzn., že nebude zpochybňovat instituci a svátost EU a jejich spojeneckých sjednocení a konglomerátů. Tyto strany budou samozřejmě spoluvytvářet živý obraz rádobý demokratického pluralismu, výsměšný plivanec do očí všeho lidu.

Připravovaný právní základ obsahuje řadu pastí, aby se mu podařilo dosáhnout toho, kdy evropské strany se všemi byrokratickými charakteristikami a aparátem sestávajícím z oficiálně uznané elity, budou mít v podstatě svázané ruce k prosazení vlastní vůle, tedy budou muset následovat vůli systému. Bude také použito zbraní typu nejrůznějších pomůcek poskytovaných evroparlamentem; tedy jedná se hlavně o ekonomickou podporu a kdo ví co, další bude předestřeno na vyjednávací stůl v zájmu vytvoření podobných stran v rámci kapitalistické klece. Jasně zřejmý je útok mající za cíl oslabení a převedení na vedlejší kolej národní rámec boje a umrtvení stran působících na národní bázi. Úkolem je nastolit nové uspořádání světa přednostně tam, kde evropské strany budou méně náchylné lidovým tlakům a hnutím.

Samozřejmě problematika celoevropského společného postupu,

synchronizace a těsnějších mezinárodních vztahů, je aktuální a vyjadřuje potřebu všech komunistických, protiiperialistických a revolučních stran, jenž se nespokojují s asimilací, jenž nehodlají zaprodát etické hodnoty a ideály, které inspirovaly lid a jeho hnutí nejen na kontinentě, ale i po celém světě. Stejně tak jako pro přívržence EU představuje nutbou potřebu vytvořit a využít strany prosazující jejich vliv, tak dost možná ve větší míře je životně důležité pro lidová hnutí, aby se jim podařilo vytvořit předpoklady pro seriózní společný evropský postup, společný třídní boj.

Nezávisle na zásazích EU do politického systému každé jednotlivé země je třeba, aby byla zahájena opravdová debata na téma, jak je možné soustředit třídní síly na evropské úrovni a jak je možné bránit se nové škále politických a státních superabsolutistických praktik EU, které se jasně odrazily např. v uzákonění institutu evropských politických stran.

Naše postoj k otázce budoucnosti Evropy

KS Řecka z vlastní přirozenosti a charakteru byla a je vždy otevřená jakékoliv diskuzi a k hledání odpovědí na otázky evropské synchronizace a společného postupu, a

k hledání vhodné taktiky vycházející z konkrétních dnešních podmínek a zároveň rozhodně neznepochyboňuje odpovědnost každého konkrétního hnutí nebo strany v jednotlivých zemích. **Jsme jednoznačně pro vytvoření viditelného komunistického pólu, který přispěje rozhodným dílem k utvoření širokého protiiperialistického spojeneckého bloku.**

Internacionalismus však neznamená zrušení národní identity, nýbrž solidární a dialektický společný postup na mezinárodním i národním poli.

Máme dostatečnou zkušenost na tomto poli – pozitivní i negativní, s úspěchy i potížemi.

Domníváme se, že komunistické strany a hnutí, ve skupinách a nebo jiných formacích jsou s to započít s těmito rozpravami, aniž by se tato uskupení snažila nějak zapadnout do pravidel a politických omezení EU, které je bez toho nepřítelem každé osvobozené myšlenky a náznaku společného postupu namířenému proti dnešnímu uspořádání světa.

Současně v rámci evroparlamentu mohou spoluexistovat různé formy spolupráce a synchronizace tak, aby bylo možno čelit a oslabit parlamentní skupiny, které bojují za protilidovou politickou linii, mohou se spojit libovolně ti, kteří mají zájem na společné akci proti

Protiimperialistické hnutí manifestuje za mír a proti válce

absolutismu, který bude programově posilován také v evroparlamentu v budoucích letech.

Naše postoje jsou zakotveny na základě hodnocení charakteru EU jako kapitalistické mezinárodní úmluvy, která slouží znovuoobnovování systému a ještě většímu soustředování kapitálu. Naproti kapitalistickému uspořádání světa stavíme socialismus. Evropské kapitalistické sjednocení není jedinou možnou cestou, neboť kapitalismus není jediným východiskem pro lid. Nebude přežívat věčně. Evropa bude sjednocená kapitalisticky nebo socialisticky. Třetí cesta anebo „něco mezi“ neexistuje.

V blízké budoucnosti se budeme muset postavit čelem k řešení mnohých velice závažných problémů, zatímco se budou prohlubovat rozdíly, nerovnoměrnost a nerovnováha, budou se tvořit skupinky a podskupinky zemí – členů a budou se prosazovat velmi vyostřeně jejich rozpory uvnitř Unie.

Lidové hnutí v každé zemi

nesmí propadnout apatii vůči vnitroimperialistickým rozporům, ani nesmí zastávat pozici jednoho nebo druhého konkurenta. Má povinnost těchto rozporů využít ve svůj prospěch jsou si vědomo, že tyto rozpory mají objektivní charakter, má rovněž povinnost vytvořit podmínky pro své konečné vítězství. Musí počítat s tím, že tyto antagonismy kromě toho, že přispívají k vyostření třídního boje zákonně přispívají k oslabení nepřítele.

Budoucnost Evropy je neodlučně spojena s budoucností hnutí v každé členské zemi, s nabouráním poměrů sil uvnitř co nejvíce zemí - těch silných i těch slabších. Čím více sílí protiimperialistické a protikapitalistické hnutí, tím více narůstá pravděpodobnost a možnost změn v oblasti moci a tím výrazněji je oslabována EU. V tomto boji se mohou spojit síly, které si vytkly za cíl socialistickou Evropu a vůbec všechny síly, které mohou mýt mezi sebou rozdíly, mohou dokonce nesouhlasit ve svých představách o socialismu, mohou mít rozdílné představy o budoucnosti Evropy, je

však dostatečné, jsou-li jejich zájmy v rozporu se zájmy monopolů a imperialismu. To co nas spojuje je náš antagonismus s EU a boj s ní.

To, co má vskutu klíčový význam, je, aby se lidové hnutí v každé zemi pohybovalo ve směru změn na úrovni moci v absolutním a jasném protikladu se zájmy monopolů a imperialismu.

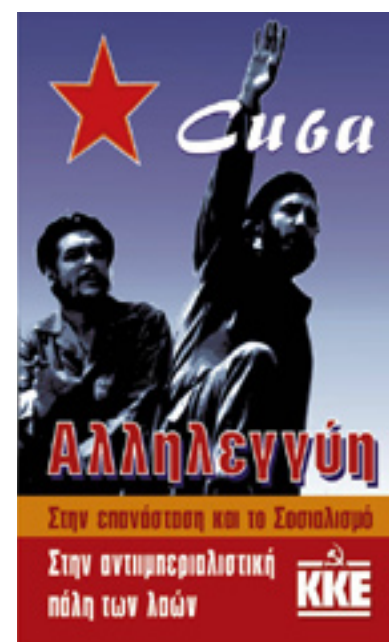
Osvobození se musí stát cílem boje všeho evropského lidu a jeho hnutí tak, aby došlo k soustředění jejich sil směřujících k tomuto cíli. Soustředění sil s cílem osvobození se ve spojení s postupujícími změnami uvnitř každé země povede k vybudování protipólu na úrovni lidových hnutí, na vládní úrovni, což dnes chybí.

Osvobození se neznamena národní izolaci a odtržení se od mezinárodních ekonomických vztahů. Jedná se o osvobození ve smyslu nárokování si takových ekonomických vztahů, které jsou oboustraně výhodné. Současně s tendencí osvobození se musí rozvíjet

tendence vzájemné spolupráce právě těchto svobodných zemí, také směrem ke třetím zemím, které se vyvíjí na různém stupni stejným směrem, což je a priori zaručeno internacionalizací třídního boje, globalizací fenoménů a tendencí.

Tendence odpojení se od imperialistických svazů pomalu ale jistě bude všeobecná, bude se jednat o dvoustranné, vícestranné a regionální formy spolupráce, které se stanou skutečností. Otázkou je, co podnikne každé konkrétní hnutí, aby pomohlo na svět těmto pokrokovým tendencím..

Lid se může unavit, ustupovat, ale nikdy ne zasebevraždit.

Mobilizace a kampaň solidarity s Kubanskou Revolucí

ADRESY V INTERNETU

KS Řecka: www.kke.gr
e.mail
mailbox@rizospastis.gr

NOVINY RIZOSPASTIS :

Leukis 134, Krioneri Attikis Greece
www.rizospastis.gr
e.mail:
mailbox@rizospastis.gr

Solidnet : www.solidnet.org

Δělnická třída bojuje s Bojovní Frontou Řeckých Pracujících (PAME) -třídní syndikální pol – proti nezaměstnanosti